

have forstaaet det rigtigt, ville deres Betæneligheder ved at gaa med dertil være fjernede. Vi kunne derfor maaske ved tredie Behandling have Haab om at faa denne gode Reform, der kun kan gavne Statsbanerne og kun kan skaffe dem forøgede Indtægter ved, at flere blive i Stand til at løse Kort, gennemført. Jeg nærer, som sagt, Haab om, at netop den Misforstaaelse kan gøre, at et Flertal samler sig om dette Ændringsforslag ved tredie Behandling, saa at vi kunne faa det gennemført. Jeg maa nemlig formode, at hele Modstanden beror paa en Misforstaaelse.

Poul Christensen: Først har jeg en Bemærkning at gøre til den ærede Ordfører, der bestred mit Tals Rigtighed, naar jeg gentagne Gange havde nævnt, at Kassebeholdningen var 46 Mill. Den ærede Ordfører opgjorde den til 43 Mill. Maa jeg gøre ham opmærksom paa, at Finansministeren — tror jeg, det var — den 25. Marts opgjorde den til 45,3 Mill., og lige for nylig har i Landstinget den nuværende fungerende Finansminister udtalt, at Kassebeholdningen i Øjeblikket var 46 Mill. Selv om den ærede Ordfører bestrider, at jeg er ministeriel, tror jeg, han vil indrømme, at en saadan Udtalelse af Finansministeren er det rigtigt at gaa ud fra.

Den ærede Ordfører kunde ikke lide, at jeg havde kaldt disse Takstforhøjelser for en Skat, man paalagde Befolkningen. Jeg har nu den Opfattelse, at disse Skatter ere paalagte efter akkurat de samme Principper, som man i øvrigt paalægger Befolkningen ny Skatter efter. Den ærede Ordfører, der er gammel Journalist, vil vistnok have Møje med i noget som helst dansk Blad at finde disse Takstforhøjelser betegnede som andet end en Skat. Selv i et saa højtstaaende Organ som „Agrardagbladet“, der i Almindelighed refererer objektivt og sandfærdigt, vil han finde dette Udtryk. Jeg var ved første Behandling i en lille Diskussion med det ærede Medlem for Hornslet (N. P. Jensen), der ogsaa bestred min Ret til at kalde dette en Skat, men jeg har som sagt „Agrardagbladet“ og hele Pressen paa min Side, og det gør mig ondt for den ærede Ordfører, om han nu skulde være i Strid med alle sine gamle Kolleger paa dette Felt. For øvrigt er det ligegyldigt, hvad Navn det faar, enhver ved jo, hvad det er. Saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, vilde han forsvare disse Takstforhøjelser ud fra et Retfærdighedssynspunkt. Men hvis den

ærede Ordfører vilde have gaaet mere retfærdigt til Værks, burde han have lagt Forhøjelsen paa Persontrafikken, thi der ved kunde han maaske have nogen Ret i, at man ikke ramte i saa høj Grad den fattigste Del af Befolkningen eller de fattige Familier, som han udtrykte sig. Men netop ved ikke at forhøje Persontaksterne, men lægge Forhøjelsen paa Godstaksterne, rammer man de fattige Familier, saa at de komme til at bære en forholdsvis større Del, end der maaske tilkom dem.

Til det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) skal jeg kun sige, at det gør mig ondt, at jeg har saaret ham ved at konstatere den Kendsgerning, at han er Regeringen følgagtig. Jeg siger det ikke for at sige det ærede Medlem en Ubehagelighed eller for at mistænkeliggøre ham hverken hos det ganske Lands Borgere ej heller hos hans egne nærmeste Meningsfæller. Det behøver jeg ikke. Lige kort i Forvejen var der et Medlem, som sidder ved Siden af ham, der erklærede sig uenig med ham i dette Spørgsmaal. Nej, det, jeg gjorde, var, at jeg konstaterede de nøgne Kendsgerninger, og der laa ikke noget som helst bag ved.

Til det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen) har jeg et Spørgsmaal at gøre. Det ærede Medlem — jeg havde nær sagt det ærede militærvenlige Medlem — stemmer jo for militære Lønningslove, men arbejder saa ivrigt, som det overhovedet er muligt, mod de civile Lønningslove. Jeg har før sagt og skal ikke gentage det her, at jeg finder det ærede Medlems Optræden ganske uforvarlig. Nu hører jeg, at han stemmer, som han gør, fordi Underofficererne, hvis Lønningsforhøjelse han har stemt for, skulle være i Besiddelse af mange flere gode Egenskaber end Tjenestemændene. Kunne vi ikke faa at vide, hvad det er for Egenskaber, Underofficererne skulle være i Besiddelse af fremfor de civile Tjenestemænd? Det skulde interessere mig at faa det at vide. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er gammel Underofficer (H. L. Jørgensen: Jeg var nær ved det), saa jeg kunde slutte fra ham til alle de andre. I saa Fald kunde der være noget rigtigt i det ærede Medlems Mening. Men det kunde interessere mig at faa at vide, hvilke udmærkede Egenskaber hos Underofficererne det er, der bevirke, at han er mere venligsindet overfor dem end overfor de civile Tjenestemænd. Det ærede Medlem hævder, at han er en god Agrar. (H. L. Jørgensen: Har været! Jeg er det ikke, siden